

Arrest

nr. 80 571 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, district Deurne, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen, district Deurne van 16 december 2011 houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2011 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, gemeente Deurne.

Op 7 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 16 december 2011 nam de burgemeester van de stad Antwerpen, gemeente Deurne, de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij op 7 juni 2011 een aanvraag gezinshereniging indiende middels een bijlage 19ter. Op deze bijlage 19ter werd enkel vermeld dat verzoekster de bewijzen van de relatie moest binnenbrengen ten laatste op 6 september 2011. Verzoekster stelt dat zij tijdig alle nodige bewijsstukken inzake haar relatie met haar partner heeft binnengebracht bij het gemeentebestuur van het district Deurne. Voorts stelt verzoekster dat haar bijlage 19ter verstreek op 6 december 2011 en dat de verwerende partij slechts een beslissing nam op 16 december 2011. Verzoekster verduidelijkt dat de termijn van 6 maanden waarbinnen een beslissing diende te worden genomen, rekening houdend met artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en punt C.2,a van de ministeriële omzendbrief van 23 mei 2008, reeds verstreken was op 7 december 2012. Verzoekster stelt dat na telefonisch contact met de Dienst Vreemdelingenzaken, bureau gezinshereniging, bleek dat er geen beslissing was genomen in haar dossier. Verzoekster stipt aan dat zij door de gemeentelijke diensten niet op de hoogte werd gesteld van het gegeven dat zij bijkomende documenten diende binnen te brengen. Voorts wijst verzoekster er op dat conform artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en punt c.2,a van de aangehaalde omzendbrief, het districtshuis Deurne verantwoordelijk was om in de bijlage 19ter de documenten te vermelden die zij nog bijkomend diende voor te leggen, terwijl in haar bijlage 19ter geen enkele opsomming werd gemaakt van de bijkomende documenten die zij moest voorleggen. Zij benadrukt dat zij ook geen enkel schrijven ontving om haar administratief dossier aan te vullen. Verder stipt verzoekster aan dat het attest van immatriculatie (hierna verkort AI) een geldigheidsduur heeft van 5 maanden (thans 6 maanden) te rekenen vanaf de aanvraag via de bijlage 19ter. Dit betekent dat haar AI geldig mocht zijn tot 6 december 2011 en niet langer. Verzoekster is van oordeel dat de termijn om een beslissing te nemen in haar dossier verstreken was op 7 december 2012 en dat zij aldus in het bezit diende te worden gesteld van een F-kaart. Voor zover als nodig benadrukt verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken Deurne vereenzelvigd is met de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, zodat het feit dat het districtshuis Deurne in de bijlage 19ter niet vermeldt dat bijkomende stukken moeten worden voorgelegd, verweten kan worden aan de verwerende partij.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster bekritiseert de motieven waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster de correctheid van de motieven bekritiseert, doelt zij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster op 7 juni 2011 een aanvraag heeft ingediend voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 juni 2011 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en zij werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 6 september 2011 de bewijzen van de relatie binnen te brengen. Zoals gevraagd heeft verzoekster binnen de gevraagde termijn een aantal bewijsstukken inzake haar relatie aan de gemeente overgemaakt. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 7 november 2011 aan verzoekster en haar advocaat door het loket werd meegedeeld dat er bijkomende stukken nodig zijn, met name een bewijs van inkomen, een bewijs van ziekteverzekering en een geregistreerd huurcontract. Tevens blijkt dat het attest van immatriculatie met één maand werd verlengd. Aldus kan verzoekster niet voorhouden dat zij door het bestuur niet werd ingelicht omtrent bijkomende documenten die zij diende voor te leggen. In tegenstelling tot wat zij thans voorhoudt, lijkt zij niet te goeder trouw te zijn. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat de informatieplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

Verder blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster de bijkomende bewijsstukken heeft binnengebracht, zodat de verwerende partij terecht kon vaststellen dat verzoekster de gevraagde documenten niet heeft vorgelegd. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Voorts voert verzoekster de schending aan van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. »

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden « Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit voormeld artikel en meer bepaald § 3 blijkt dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert wanneer de gevraagde documenten niet binnen de termijn van drie maanden werden binnengebracht. Zoals de verwerende partij terecht aangeeft in haar nota lijkt verzoekster uit het oog te verliezen dat de beslissing werd genomen door de burgemeester en niet door de staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er een beslissing diende genomen te worden binnen de 6 maanden. Uit de voormelde bepaling volgt dat het gemeentebestuur een beslissing dient te nemen na het aflopen van de termijn van drie maanden. Er wordt nergens aangegeven dat het gemeentebestuur een beslissing dient te nemen binnen de 6 maanden.

Zoals reeds voormeld, werd aan verzoekster op 7 november 2011 meegedeeld dat zij bijkomende documenten diende binnen te brengen. Tevens werd haar attest van immatriculatie met één maand verlengd. Aldus verkreeg verzoekster een bijkomende termijn van één maand om de gevraagde documenten over te maken. Na afloop van deze termijn diende het gemeentebestuur een beslissing te nemen zo de gevraagde documenten niet werden binnengebracht en dit heeft zij gedaan. De termijn van zes maanden waar verzoekster naar verwijst, is de termijn waarbinnen de staatssecretaris een beslissing dient te nemen voor zover alle gevraagde documenten werden binnengebracht. Een schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Daargelaten of verzoekster zich dienstig kan beroepen op de omzendbrief van 23 mei 2008 en meer bepaald op punt C.2.a, blijkt deze omzendbrief geen andere informatie te bevatten dan hetgeen vermeld wordt in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. In deze omzendbrief wordt immers uitdrukkelijk vermeld dat indien alle vereiste documenten werden overgemaakt (hetgeen *in casu* niet het geval is) en wanneer de woonstcontrole positief is, de aanvraag wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken die het dossier inhoudelijk zal onderzoeken en een beslissing dient te nemen binnen de zes maanden.

De kritiek van verzoekster dat de verwerende partij haar verplichtingen niet kan afschuiven op de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel is geenszins dienend. *In casu* worden de verplichtingen niet afgeschoven. Het gemeentebestuur heeft bijkomende documenten gevraagd en vastgesteld dat deze niet binnen de voorziene termijn werden binnengebracht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU